

Ο Στέφανος και τα κουμπιά του

(θα μπορούσες να την πεις και χριστουγεννιάτικη ιστορία)

Υπάρχει άραγε κάποιο κουμπί που αν το πατήσουμε μπορεί να μας κάνει ευτυχισμένους; Πολλοί αμφιβάλλουν. Εγώ πιστεύω ότι - αν υπάρχει τέτοιο κουμπί - αυτός που μπορεί να το ανακαλύψει είναι ο Στέφανος!

Ο Στέφανος είναι ένας μικρός σκανταλιάρης που αγαπάει τα κουμπιά. Όπως καταλαβαίνετε, όχι τα κουμπιά που έχουν οι ζακέτες, ούτε τα «κουμπιά» που «ανοίγουν» τους ανθρώπους. Τα κουμπιά – διακόπτες. Αυτά που θέτουν εντός ή εκτός λειτουργίας, βάζουν σε αναμονή, αλλάζουν ταχύτητα, σε ξεκουφαίνουν, σε ζεσταίνουν, σε κρυώνουν, σου μαγειρεύουν, σε ρίχνουν στα σκοτάδια... Αυτά τα κουμπιά.

Ο Στέφανος θέλει πάντα να βλέπει πώς λειτουργούν τα πράγματα, να ακολουθεί πού πηγαίνουν τα καλώδια, να αλλάζει τα καλώδια, τις ρυθμίσεις. Να συνδέει διαφορετικές συσκευές μεταξύ τους και να παίρνει παλιές συσκευές για να τις φτιάξει – αυτό καμιά φορά το κάνει και με καινούριες. Μα πάνω από όλα θέλει να πατάει κουμπιά. Μεγάλα, μικρά, κόκκινα, πράσινα, άσπρα, μαύρα, μακρόστενα, τετράγωνα, στρογγυλά, αυτά που γυρίζουν, αυτά που θέλουν μόνο ένα πάτημα...

Κοιτάζει αριστερά, κοιτάζει δεξιά, ένα πονηρό χαμόγελο σχηματίζεται στο πρόσωπό του και πριν προλάβει κάποιος να τον σταματήσει ή ακόμη και να τον δει ... πατάει το κουμπί ...

Πόσες και πόσες ιστορίες δεν έχουν τα κουμπιά να διηγηθούν για τον Στέφανο. Τι να πρωτοθυμηθούν!

Όταν ο Στέφανος είναι παρών, η μουσική πολλές φορές δυναμώνει ή σταματά ξαφνικά, τα τοστάκια γίνονται καλοψημένα, οι υπολογιστές κατεβάζουν προγράμματα που κάνουν το σύστημα να κολλήσει, η οθόνη

του υπολογιστή γυρίζει ανάποδα, πέφτει ο κεντρικός διακόπτης κι όλα ησυχάζουν ...

Όταν ήταν πρωτάκι, ανακάλυψε το κουμπί που έκανε το κουδούνι να χτυπά για διάλειμμα! Πόσο χαρούμενα ήταν τα παιδιά εκείνη τη χρονιά, πόσα διαλείμματα έκαναν! Μάταια προσπαθούσαν οι δάσκαλοι να τα πείσουν να επιστρέψουν στις αίθουσές τους. «Όχι, όχι χτύπησε το κουδούνι για έξω».

Όταν, σε μεγαλύτερη τάξη, έκαναν μάθημα για το βάρος και είχαν μια ζυγαριά στην τάξη, όσο η δασκάλα εξηγούσε τι θα κάνουν, ο Στέφανος πείραξε το κουμπί. Ανέβηκε η δασκάλα στη ζυγαριά και την έδειξε 150 κιλά! Η δασκάλα γούρλωσε τα μάτια και σχεδόν λιποθύμησε. Κατάλαβε τι έγινε όταν ο Στέφανος είπε: «Περίμενε να το αλλάξω».

Όταν έκανε τις σκανταλιές του, η μαμά του και όλοι οι δάσκαλοι και οι δασκάλες του τού έλεγαν:

- Στέφανε, δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό!
- Δεν έπρεπε;
- Όχι, δεν έπρεπε.
- Κι εγώ το έκανα;

Κάποια Χριστούγεννα αποφάσισαν να πάνε οικογενειακώς στον Μύλο των Ξωτικών στα Τρίκαλα. Ήταν πραγματικά πολύ τυχεροί! Όχι μόνο πήγαν σε αυτό το υπέροχο χριστουγεννιάτικο πάρκο, αλλά τη μέρα που το επισκέφτηκαν χιόνιζε. Απαλές, άσπρες νιφάδες χιονιού, έπεφταν πάνω στα σκουφάκια τους. Τα τρία αγόρια - ο Στέφανος έχει δύο ακόμη αδέρφια - έφτιαχναν χιονόμπαλες και τις πετούσαν ... πού αλλού ... στη μαμά τους! Το ίδιο έκανε και ο μπαμπάς τους! Ήταν όλοι τόσο χαρούμενοι που η μαμά δεν μπορούσε να θυμώσει μαζί τους. Το χιόνι, όμως, της πάγωνε το πρόσωπο. Αποφάσισε, λοιπόν, να τους «παρασύρει» μέσα στο εργοστάσιο σοκολάτας!

Όποιος έχει μπει μέσα σε αυτό τον χώρο καταλαβαίνει. Η μυρωδιά της σοκολάτας σου θολώνει το μυαλό, η γεύση όλων των διαφορετικών

ειδών σοκολάτας κάνει τα σάλια σου να τρέχουν και το σιντριβάνι σοκολάτας σε κάνει να νομίζεις ότι βλέπεις ένα όνειρο ή ότι είσαι ο Τσάρλι που κέρδισε το τυχερό λαχείο. Η σοκολάτα ρέει αφθονη και η μυρωδιά της, η ζεστασιά της σε κάνουν να θες να βουτήξεις μέσα στο σιντριβάνι. Εκείνο το απόγευμα, βέβαια, δε χρειάστηκε κανείς να κάνει τη βουτιά γιατί η σοκολάτα βγήκε μόνη της έξω από το σιντριβάνι ...

Δηλαδή, όχι ακριβώς μόνη της. Κάποιος - όλοι ξέρουμε ποιος - άλλαξε την ταχύτητα στη ροή της σοκολάτας. Η σοκολάτα άρχισε να πετάγεται παντού. Άρχισε να βρέχει σοκολάτα. Οι μπαμπάδες και οι μαμάδες προσπαθούσαν να σκουπίσουν τα ρούχα και τα κινητά τους. Μια γιαγιά που είχε ζάχαρο βρήκε την ευκαιρία να φάει κάτι γλυκό και τα παιδιά ... τα παιδιά γελούσαν δυνατά. Σαν μουσική το γέλιο τους γέμιζε το δωμάτιο. Σταματούσαν να γελάνε μόνο για να γευτούν τη ζεστή σοκολάτα που πεταγόταν στο πρόσωπο, στα χέρια, στα ρούχα τους. Έξω χιόνιζε κρύο χιόνι και μέσα έβρεχε ζεστή σοκολάτα!

Κλείστε τα μάτια και φανταστείτε ότι βρίσκεστε κι εσείς εκεί! Σοκολάτα σας λούζει και το στόμα σας γεμίζει γλύκα πριν προλάβει να αδειάσει. Πώς αισθάνεστε; Ποιο είναι αυτό το συναίσθημα;

Κάποια στιγμή ο υπεύθυνος του χώρου είπε:

- Ποιανού είναι αυτό το παιδάκι;

Στο χέρι του κρατούσε τον Στέφανο που είχε το πονηρό του χαμόγελο στα χείλη και ένα καλώδιο στα χέρια του. Μόλις είχε βγάλει το σιντριβάνι από την πρίζα. Σταμάτησε να βρέχει σοκολάτα.

«Δικό μου είναι» είπε η μαμά του Στέφανου και κοκκίνισε - αν και αυτό δε φαινόταν πολύ. Το πρόσωπό της ήταν καλυμμένο με σοκολάτα. Νόμιζε ότι ο υπεύθυνος θα τους μάλωνε και, ποιος ξέρει, ότι μπορεί να τους έβαζε να πληρώσουν όλη τη βροχή σοκολάτας!

Ο υπεύθυνος, όμως, όσο φαινόταν τουλάχιστον κάτω από το σοκολατένιο πρόσωπό του, χαμογελούσε. «Έχετε χάρη που τα παιδιά είναι τόσο ευτυχισμένα!!!»

Πραγματικά, ακόμη και μια φευγαλέα ματιά στα πρόσωπα των παιδιών, φανέρωνε πώς είναι η ευτυχία. Μάτια που έλαμπαν, ζεστά από χαρά και χαμόγελα σοκολατένια ως τα αυτιά. Αυτή τη φωτογραφία θα έπρεπε να βάλουν στο λεξικό δίπλα στη λέξη ευτυχία!

- Στέφανε, τι έκανες πάλι; Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό, είπε η μαμά.
- Δεν έπρεπε;
- Όχι, δεν έπρεπε.
- Κι εγώ το έκανα;
- Το έκανες!
- Μετά, όμως, το έφτιαξα! Το έβγαλα από την πρίζα!

Η μαμά του Στέφανου αναστέναξε:

- Αχ, τι θα κάνω για να σταματήσεις να κάνεις τέτοιες σκανταλιές;
- Να μου βάλεις ένα κουμπί. Να το πατάς μερικές φορές για να κάνω σκανταλιές και μετά να το κλείνεις...

***Στέφανε, αν βρεις το κουμπί της ευτυχίας,
και για μας τους μεγάλους, θα μας το δείξεις;***